

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Big Ben Establishment Ltd. Skarżąca w niniejszej sprawie jest nabywcą zgłoszenia rejestracji dokonanego przez Big Ben Establishment
Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:	Znak graficzny „Limoncello di Capri” dla towarów z klas 30 (wyroby cukiernicze itd.), 32 (syrupy i inne napoje cytrynowe należące do klasy 32) i 33 (likieri cytrynowe)
Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Limiñana y Botella S.L.
Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Hiszpański słowny znak towarowy LIMONCHELO dla towarów w klasie 33
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odmowa rejestracji
Decyzja Izby Odwoławczej:	Oddalenie odwołania
Podniesione zarzuty:	Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 ⁽¹⁾ .

⁽¹⁾ Dz.U. L 011 z 14/01/1994, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2005 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-211/05)

(2005/C 182/80)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 26 maja 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Włoskiej, reprezentowanej przez Paolo Gentili'ego, Avvocato dello Stato, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skargi jest decyzja ostateczna Komisji C(2005) 591, stwierdzająca niezgodność dwóch środków fiskalnych udzielonych przez Włochy na rzecz spółek, które zaczęły być notowane na rynkach regulowanych w okresie wyznaczonym w tych środkach, ponieważ stanowią pomoc państwa sprzeczną z art. 87 WE. Środki te polegają na obniżeniu na trzy lata stawki podatku dochodowego i odliczeniu od dochodu podlegającego opodatkowaniu kosztów notowania poniesionych przez spółkę.

Komisja uważa, że dane środki mają selektywny charakter, ponieważ uprzywilejowują one jedynie te spółki, które zaczęły być notowane w okresie wskazanym w przepisach włoskich, a wyłącza z tego spółki już notowane lub notowane w innych okresach; środki te nie mogą być uznane za zgodne, ponieważ nie obejmuje ich żaden z przypadków wskazanych w art. 87 ust. 2 i 3 WE.

Skarga rządu włoskiego kwestionuje decyzję, po pierwsze, pod względem proceduralnym, ponieważ Komisja wszczęła procedurę na podstawie art. 88 ust. 2 WE, nie omawiając wcześniej środków z zainteresowanym Państwem Członkowskim

Po drugie, Komisja nie zgłosiła uwag w kwestii poprzedniego, w znacznej mierze takiego samego środka, przyjętego przez Włochy w 1997 r.

Po trzecie, skarga kwestionuje selektywny charakter środków. Skierowane one były bowiem do nieokreślonego kręgu odbiorców. Ponadto środki były spójne z ogólnym systemem podatkowym, ponieważ uwzględniały fakt, że nowo notowana spółka, żeby uzyskać notowanie, musiała dokonać bardzo wysokich opłat, co powodowało sytuację, w której miała ona mniejszą zdolność dochodową w porównaniu ze spółkami nie notowanymi lub notowanymi wcześniej, które mogły już zamortyzować odpowiednie koszty. Ograniczenie czasowe wynika ze względów bilansowych i eksperymentalnego charakteru tego środka. Sam ten element nie może powodować wybiórczości środka, który nie jest taki ze swej natury.

Po czwarte, w skardze zaprzecza się, jakoby Komisja wykazała, że środek może grozić zakłóceniem konkurencji lub wpływać na handel wewnątrzwspólnotowy.

Po piąte i ostatnie, środek, jeżeli zostanie zakwalifikowany jako pomoc, jest zgodny ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c). Jest to bowiem pomoc inwestycyjna, a nie na bieżącą działalność, i jest spójna ze szczególnym celem gospodarczo-politycznym polegającym na wspieraniu notowania spółek na giełdzie, co jest korzystne dla wydajności, przejrzystości i konkurencyjności systemu.